

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.871 van 9 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende op 5 april 2007 een eerste asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 28 juni 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd bij arrest van 10 oktober 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.2. Op 4 februari 2008 diende verzoeker een tweede asielverzoek in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 3 maart 2008 de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(…)

Overwegende dat betrokkene op 05/04/2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 03/07/2008 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 10/10/2007 de beslissing van het CGVS bevestigde; betrokken op 04/02/2008 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag twee originele enveloppes, een afdruk van een e-mail, een oproepingsbrief, een bewijs van woonst-en gezinssamenstelling, een brief van zijn zus en een attest van tewerkstelling voorlegt om zijn asielaanvraag te staven; de door betrokkene aangebracht elementen niet van die aard zijn dat ze de essentie (het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag) van de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV inzake zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen; betrokkene voorts verklaart dat hij telefonisch zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt; telefonisch verkregen informatie, van vrienden of familie, niet als een objectief gegeven kan beschouwd worden; betrokkene bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

Dit is bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1. Artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.2. Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt en in fine van zijn verzoekschrift vordert om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder, dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat in onderhavig geval de formele motivering uiterst gebrekkig is. In zijn repliekmemoirie volhardt hij in het ontwikkelde middel.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte elementen niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat de door hem aangebrachte gegevens niet correct beoordeeld werden, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dient onderzocht te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Het is niet betwist dat verzoeker volgende gegevens aanbracht in het kader van zijn tweede asielverzoek:

- twee briefomslagen;
- een oproepingsbrief waaruit blijkt dat verzoeker zich op 28 juni 2007 moest aanmelden bij het openbaar ministerie van de Sjalinksy-rayon en dit in de hoedanigheid van verdachte;
- een attest waaruit blijkt dat verzoeker tot 2 maart 2007 in Tsjetsjenië verbleef;
- een attest waaruit een tewerkstelling als bouwarbeider blijkt bij een staatsbedrijf in de periode 2001-2006;
- een handgeschreven brief van de zus van verzoeker;
- een kopie van een e-mail die werd verstuurd door de echtgenoot van zijn schoonzus;
- telefonische contacten die hij onderhield met zijn broer en zijn neef.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.021, 13 april 2005). De door verzoeker aangebrachte briefomslagen, de oproepingsbrief, het bewijs van woonst, het attest waaruit een tewerkstelling blijkt en de inlichtingen verkregen via verwanten kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van het bestuur, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerder asielverzoek (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). Telefoongesprekken waarvan het bestaan slechts beweerd wordt, kunnen evenmin beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (R.v.St., 112.420, 8 november 2002). Waar verzoeker nog betoogt dat uit de inlichtingen die hem werden verstrekt door familieleden blijkt dat hij nog steeds gezocht wordt, geeft hij in zijn verzoekschrift zelf aan dat dit het gevolg is van het feit dat hij op de plaatselijke zwarte lijst staat *“gelet op de gebeurtenissen uit het verleden”*, zodat niet blijkt dat het bestuur onterecht zou geweigerd hebben om deze inlichtingen als nieuwe gegevens te beschouwen. Ten overvloede moet er op gewezen worden dat het niet kennelijk onredelijk is indien het bestuur inlichtingen die afkomstig zijn van vrienden en verwanten catalogeert als niet afkomstig van een objectieve bron en derhalve deze verklaringen ook om deze reden niet als nieuwe gegevens beschouwt. Uit stukken die geen bewijswaarde hebben kunnen immers geen *“ernstige aanwijzingen”* afgeleid worden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Door zijn uiteenzetting over de bewijsvoeringsproblematiek toont verzoeker ook niet aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte de door hem aangebrachte elementen niet als nieuwe gegevens heeft beschouwd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de tweede asielaanvraag

overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet in overweging kan worden genomen. De Raad stelt tevens vast dat de bestreden beslissing uitvoerig is gemotiveerd en de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die er aan ten grondslag liggen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat een maatregel niet disproportioneel mag zijn ten opzichte van het nagestreefte doel. Hij benadrukt dat zijn verzoek gestoeld is op humanitaire redenen en verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië. Hij betoogt dat het niet uitgesloten is dat hij het slachtoffer wordt van ontvoeringen, detentie en foltering. Hij stelt dat de verregaande gevolgen die de bestreden beslissing heeft niet in verhouding staan met het loutere feit dat de door hem aangebrachte gegevens dateren van tijdens zijn eerste asielaanvraag. Daarnaast verwijst verzoeker naar de medische problematiek binnen zijn gezin en licht hij toe dat zowel hijzelf als zijn kinderen medische en psychologische bijstand nodig hebben.

De keuze die een bestuur maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd vastgesteld toont verzoeker niet aan dat de stelling van het bestuur, dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd, kennelijk onredelijk is. De beweringen en de hypothesen die verzoeker aanbrengt met betrekking tot de toestand in Tsjetsjenië doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

In zoverre verzoeker verwijst naar de gezondheidsproblemen van de verschillende gezinsleden moet worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat verzoeker de bij het verzoekschrift gevoegde medische documentatie heeft aangevoerd in het kader van zijn tweede asielverzoek. Los van de vraag of deze stukken hoegenaamd als nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, kunnen beschouwd worden, kan verzoeker dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel miskent door geen rekening te houden met stukken die hijzelf niet belangrijk genoeg achtte om ze neer te leggen in het kader van zijn tweede asielverzoek.

In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker om op humanitaire of medische gronden een verblijfsstatus te verwerven staat het hem vrij om gebruik te maken van de door de wetgever hiertoe voorziene en aangepaste procedures.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de in casu bestreden beslissing in strijd met het redelijkheidsbeginsel werd genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.